

L'OTOLÍ

(SEGONA ÈPOCA)

SURTIRÀ CADA DIJOURS.

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS

dirigirse á la

Imp. de Narcís Planadevall, Sant Esteve, 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

Un any... .. 5'00 pessetas.

Un trimestre ... .. 1'50 «

Pago adelantat.

NOSTRE PROGRAMA.

May lo catalanisme ha treballat á l'ombra pera arribar a la realització dels seus ideals. Defensor dels principis honorats que sustentá, ben clars y á la llum del sol los va exposar á la Reyna Regent d'Espanya en sa vinguda á Barcelona y ben clars y concretament los va donar al país en la Assamblea de Manresa de 1892.

Com allavors diguerem, enteném avuy que han de quedar á càrrech del poder central del Estat Espanyol las relacions internacionals, l'exèrcit de mar y terra, las relacions econòmiques d'Espanya ab los demés països, la construcció d'obras públiques de caràcter general, la resolució de totes las cuestiones y conflictes inter-regionals y la formació del presupost anyal de gastos, al que deurán contribuir las regions á proporció de sa riquesa; tot ab la organització corresponent y adequada.

Peró enteném que correspón al Poder regional lo règimen intern de Catalunya, y que ha de constituirse aquesta mantentant lo temperament expansiu de sa legislació y segons sas necessitats y son modo d'esser.

En consecuencia, volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sían catalans tots los que á Catalunya desempenyin càrrechs públichs: volém Corts catalanas; no sols per establir nostre dret y lleys civils, sinó per quant se refereix á la organització interior de nostra terra: volém que catalans sían los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya 's fallin en última instancia 'ls'plets y causas: volém esser àrbitres de nostra administració, fessant ab entera llibertat las contribucions é impostos, y volem, en fi, la facultat de poder contribuir á la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris y diners, suprimint en absolut quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forcosa prestí servay tan sols dintre de Catalunya.

Aquest es nostre catalanisme dintre d'Espanya; aquest es lo nostre regionalisme dins de Catalunya. Aixó es lo que volém; per aixó aném; á n' aixó arribarém á no trigar gayre.

(Del Manifest de la «Unió Catalanista» del dia 16 de Mars de 1897.)

La Vera-Creu de Besalú

Qui visita Besalú no pot menys que reconeixer en aquella antiquíssima vila la arca santa dels grats temps de la autonomia patria, per la qual sospiran y batègan tants cors catalans en los nostres días.

Sos monuments arquitectònichs ben alt ho pregonan, aixís com las numerosas rellíquias atresoradas en sos temples, per desgracia de nou mer-

madas, ne son un bell testimoni de la piadosa fe, en que la Vila y son comptat se nudriren baix lo paternal govern de sos inclits comptes.

A la lliberalitat de aquestos, filla de sas cristianas conviccions y del zel per l'explendor de la Iglesia, se deu que pròdigament dotassen los temples, que de ellis dependian, en béns, rellíquias y artísticas alhajas; lo que explica perque de un modo especial vessasen sas riquesas al tractar de la dotació de sa propia capella comptal, dependencia la més preuhada de son castell, jóya riquíssima del art nacional, com encara ho justifica ab sas

Berenguer Bonet

propies ruinas la deu vegadas secular colegiata de Santa Maria.

Entre las moltas alhajas de aquesta privilegiada Iglesia ne sobressurtian dos, que bé mereixian lo nom de raras joyas; la una per son valor arqueològich, l'altra per sa imponderable estima religiosa.

La primera era una creu de plata de quatre palms de alsada per tres de travesser, ab símbols artístichs que clarament indicavan ser obra del sigle XIII. Aquesta circumstancia, que li donava ja gran valor, se multiplicava més y més per las molt antigüas y raras joyas que portava encastadas. Unas, ab tota evidencia recordava los millors temps de la época imperial romana; altrás donavan testimoni del período de la monarquia vissigòtica; n'havia d'exquisit gust árabe y pera que fos més variada la colecció fins n'havian procedents del us particular del emperador Carlos lo Calvo. Ningú te noticia de com vingueren á parar á Besalú tant raras objectes; més tots los arqueòlechs que de ells se ocupan ne parlan ab gran elogi y justifican sa autenticitat irrecusable.

Se conservava aquesta rica creu de plata en la Colegiata de Besalú á últims del sigle passat y de ella se ocupa ab abundancia de datos lo sabi P. Villanueva en son *Viaje literario*, tomo XV, no dubtant que á la mateixa cren fa referencia un inventari dels objectes que possehia dita Iglesia de Santa Maria en 1810, quant després d'haver registrat varias pessas, diu: *Altra creu de plata ab pedras molt raras*, segons he llegit en un «Libro de resoluciones Capitulares» de aquecanónica, que conté, abundants actas de acorts desde 1809 al 1832. En Besalú ja no's té ni recort tradicional de aquesta joya de orfebreria, que considero perduda desde la guerra de la Independencia.

L'altra alhaja, que per ser un tresor de la fe cristiana, he calificat de estima imponderable, la constituïa una porció molt gran del *Lignum crucis* ó arbre sant, en que morí nostre Redemptor, disposat ab forma de Creu ab dos travessers desiguals; lo menor de 5 centimetres, y lo pal de 13 centimetres; tots ells tenian igual amplaria, 15 milimetres, y de gruixa 7 milimetres. Esta tan notable porció de Lignum Crucis, aixís disposada, es lo que constituïa *La Santissima Vera Creu* de Besalú. Aquesta era la inestimable relliquia; son apropiat editament lo constituïa una creu de or, sobre la qual estava engastada; poch major en sas dimensions, tota vegada que tenia uns 18 centimetres de alt l'arbre y 12 y 9 centimetres los brassos ó travessers, contanthi los capsals gòtichs, en que termenaban estos elements de la Creu metálica, puig que las de la Sagrada Fusta eran quadrats en sos estrems y tota ella constituïda per líneas rectas.

Pera evitar irreverencias comunment se tenia coberta la creu metálica, y per lo mateix lo Lignum Crucis, mediant una placa de or retallada, seguint los contorns de la creu de metall preciós, á la que se subjectava per medi de dos agullas ab sos corresponents passadors, lo que facilitava en gran manera posar de manifest ó deixar reservada la sagrada relliquia. Tots aquestos detalls, lo mateix que las pedras que adornavan los extrems de la creu de or y centre de la placa cobertora, poden apreciarse en lo grabat que s'ha publicat de dita creu.

En los actes solemnes del culto, era costum antiga en Besalú presentar la Santissima Veracreu (es dir: la creu de or que contenia el Lignum Crucis) en un Reliquiari; que á principis de sigle era una garnalda, quals

detalls ignoro (1) y en estos últims temps un vistós ostensori de coure daurat ab sos gòtichs contraforts, pinàculs y gárgolas, lo que m' excusa de entrar en majors detalls. La altura de aquest reliquiari era 70 centímetres.

La notícia més antiga que 's té de la presència de la Santíssima Vera-Creu en Besalú, correspon al any 1027, en que 'l compte Guillelm I feu una donació á la colegiata, á la qual ademés de la advocació antiga de Santa Maria, li assigna lo de la *Santa Creu*; lo que ha fet sospitar á diferents autors, que la hauria portada de Roma el gran compte Bernat Tallaferro, quan en 1017 passá á la ciutat eterna pera concertar ab la Santa Sede la erecció del bisbat bisuldunense. Fresca la arribada de la Vera Creu en Besalú no deu estranyarnos que de un modo especial la venerás Guillelm I y que en lo mateix sigle repetís tal acte de fe son successor Bernat II; bell exemple que en lo successiu imitaren y repetiren noblesa y poble, laïchs y eclesiástichs fins als nostres dias. (2)

Desde 'l sigle xi al xvii se venerá esta Santa reliquia en l' altar major de la canònica Iglesia de Santa Maria en un nítxo obert en la paret del costat del evangeli; més per conveni estipulat entre 'l capítol de dita Iglesia y 'ls Jurats de la Vila, en 1687, á fi de ser més resguardada y donarli major veneració, fou trasladada al interior de la sacristia, ahont permanesqué

mentres subsistí la Colegiata; però al ser suprimida per la revolució en 1835, fou trasladada á la Iglesia parroquial.

Ja havém dit que la devoció que Besalú y sa comarca tenian á sa estimable Vera Creu era antiquíssima y que se la inspiraren sos comptes sobe-rans principalment los que governaren lo comptat durant lo sigle xi.

Desde aqueixos temps sempre més ha sigut constant la veneració de tant Santa reliquia, en honor de la qual fou fundada en dita vila una confraria enriquida ab multitud de gracias espirituals per diferents prelats, á las quals superá d' un modo extraordinari las concedidas per la Santitat de Clement XI; qui concedí als confreres de dita associació religiosa tres indulgencias plenarias: una en lo dia del ingrés en la Confraria, l' altra en lo tranzit de la mort y la tercera tots los anys en la festivitat de la Invenció de la Santa Creu.

Gran era la confiança que en estas terras se tenia en la intercessió de la Santíssima Vera Creu, tant en las necessitats privadas, sobre tot en casos de possessió del maligne esperit, com en dias de calamitats públicas, en que era molt edificant veurer lo poble creyent y piadós postrat devant de la Sagrada reliquia implorant al Altíssim que 'l deslliurás dels desoladors efectes de la fam, peste y terremoto.

Sempre més será dia de trist recort pera la compta Vila la nit del 4 al 5 de Desembre de 1899 en que una má sacrilega robá la Santíssima Vera Creu, que com he dit la constituía una porció molt gran del verdader Arbre Sant de la Redenció, uns dels trossos majors que Roma havia confiat á la pietat y custodia del catolicisme espanyol. La pèrdua material, lo robo de una alhaja destinada al

(1) *Libro de Resoluciones* citat. Any 1812. pag. 9.

(2) Creyém fora de tota ralió la especie popular de que esta Santa reliquia hagués sigut regalada per Sant Damas, papa á Argelaguer, sa patria; de qual poble se suposa posteriorment trasladada á Besalú. Aixó no te cap fonament històrich.

culto, constitueix un sacrilegi abominable; més en lo cas present seria relativament lo de ménos; lo que subleva fins als cors menos piadosos, es considerar la profanació constant á que te de veures subjectada una part tant respectable de la Creu Santa en que Jesus va redimirnos, pensar que aquella fusta Sagrada banyada ab la Preciosissima Sanch del Redemptor ha de estar en continuat vilipendi y privada de la adoració que li es merescuda.

Deu vulga apiadarse de nosaltres y, respectant los seus impenetrables designis, concedirnos que sia restituhida á sa iglesia la Santissima Vera Creu junt ab las demés reliquias objecte de un furt tant sacrilech.

PERE ALSIUS.

(De *La Creu del Montseny*).

GALIMATÍAS

I

Sense voler sentar plassa de sabi, ni tan sols posarme á cap de brot de las eminencias de Catalunya, ni pretinent destacar d' entre 'ls personatges significats de la vila d' Olot, sinó presentantme merament com á simple critich vulgar, dels més vulgars encara que per aqui polulan, me proposo fer alguns estudis dels galimatias que més se notan en aquesta població, y no dels amagats, ja que mos flachs coneixements no 'm permeten profundisar tot lo que jo desitjaria.

No sé si molts dels llegidors de L' Olotí estarán conformes en lo meu modo de pensar, ja que 'ls gustos són molt distints en cada persona, com diu aquell adagi *entre gustos no hi ha*

res escrit. Uns buscan la simetria de las cosas mentres altres la detestan per xavacana; qui aplaudeix las constitucions formadas en filas, á tall de soldat, al contrari dels qu' aborreixen l' ordenació per aquest sistema; donchs jo admiro la regularitat y 'l reglament, y tal vegada algú en totas las manifestacions de la vida, en art, en literatura, en ciencias y en tot, hi aplica aquell altre refrán que diu que *en la varietat está 'l gust*.

No obstant, no crech qu' abundin gayre 'ls partidaris de l' anarquia en la reglamentació de certas cosas, ja que desde 'l moment que 's busca la reglamentació, no entra en tal una cosa desarreglamentada, majorment encara si ha sigut feta aposta pera fer donar un pás cap al progrés l' objecte reformat.

Y adopto la paraula «reformat» perque á lo que vaig á referirme no es res més qu' una reforma portada á cap fa tres ó quatre anys, reforma que convenia però que va naixer esguerrada, lo que fa qu' ara torni á convenir tant ó més qu' allavors.

Me refereixo á la rotulació dels carrers y plassas d' aquesta vila, que avans de la indicada reforma estavan casi esborrats molts d' ells y alguns completament, y ara 's destacan en elegant esmalt de fondo blau y lletres blanques, y ab erradas de consideració alguns.

Diferentas vegadas m' havia proposat fer un articlet sobre 'l particular, mes esperava que 'ls lletreros figuresen en tots los carrers, y veyent que després de tant temps encara no s' hi posavan, mentres en altres ja están destrossats, vaig creurer que no hi havia intent de colocárlos, sia per un oblit ó be per no creurers convenients.

Avuy qu' ho faig, com no puch estendrem gayre, ni ma ploma es

pera ferho, no faré més que ocupar-me dels que sense voler he vist, no anant á buscar expressament los esguerros pera aprofitarme d' ells pera escriurer aixó, sinó únicament los que tothom pot haver vist, ja qu' en mitg de la població existeixen y en los punts més céntrichs.

Per exemple: aném á la plassa del Conill y veyém en lo *magnífich* es-malt: *Plaza del Conill*.

Ja sona un bon xich malament, ja; un castellà rarament dirá *conill*, sinó *conejo*. Però com qu' es lo nom d' una plassa... veyám ¿qué hi farém?

Y tirant vila amunt, arribém á la *Calle del Olmo*.

¿Olmo? Donchs lo conill no te traducció tant ó menos violenta que l' olm?

Nos girém y llegim: *Calle de Fontfreda*.

Casi, casi, que hi haurian pogut posar: *Calle de Fuente fira*. Posats á traduhir, jo ho traduhiria tot; fins del carrer del Pardal ne diria *Calle del Gorrión* y del de la Maduixa alta, *Calle de la Fresa alta*.

Com he fet constar avans, no he vist més contrasentits que 'ls que casualment s' han presentat á la vista, sense buscarlos, per lo que no se fins ahont arriban aquestos galimatias.

Peró n' hi há un altre, y es lo llegir: *Calle de San Antonio nueva, Calle de San Antonio vieja; Calle del Tura alta, Calle del Tura baja; etc.*

¿Volen dir que no hauria de dir: *Calle nueva de San Antonio, Calle baja del Tura, etc.?*

Y, finalment, un dels més céntrichs, lo carrer del Carme, també equivocát, sinó qu' es una equivocació sense importancia. Diu: *Calle del Càrmen*, com al costat *Plaza del Càrmen*.

Nosaltres no som de la «Real Academia de la Lengua», ni escribants oficials de cap ajuntament, y 'ns sem-

bla que á Càrmen l' accent hi sobra.

Son aquestas cosas petites, insignificants si 's vol, mes no deixan de causar un trist aspecte á qui s' hi fiesi una miqueta.

Mos flachs coneixements per aquestas cosas, com al comensar he dit, no 'm permeten profundisar, mes ja que aquest galimatias m' ha induhit á escriurer las presents ratllas, no 'm refujo d' altre dia escriurer alguna altra cosa estudiant lo galimatias.

Tal volta caminant expressament pera buscar notas pera ma cartera en los cantons dels carrers d' Olot, trobaré materia llarga pera un altre article, ja que sense buscarne n' he trobat pera fer aquest.

Es trist en una població ahont tant s' hi fecundisa l' art catalá, ahont donan nom artistas célebres, essencialment catalans, ahont la «Unió Catalanista» ha celebrat una de sas més interessants Assambleas, ahont per la festa major ja 's redactan en catalá 'ls cartells y programas generals, ahont s' hi balla la típica sardana, ahont anyalment s' hi celebra un dels més importants Certámens Catalanistas de Catalunya, ahont, en fi, se fabrica la sens mácula barretina, s' hagin de buscar en castellá 'ls noms dels seus carrers.

Y encara, menos mal si en tots s' hi vegés igual, qu' allavors podriam dir: *Calle del Rosal y Plaza del Campo de Manso*, com tampoch deixarian d' esser humorístichs los carrers de *Valles viejos y Valles nuevos*.

FRANCH.

SECCIÓ DE NOTICIAS

Hem tingut lo gust d' estrenyer la mà á nostres antichs amichs lo President y Secretari de la Agrupació Ca-

talanista que s' està organisant á Manlleu, quins treballs están ja molt adelantats.

— — —
Dissabte en la iglesia del Carme contragué matrimoni nostre amich don Joan Sacrest ab la bella senyoreta Antonia Danés.

Los hi desitjém tota mena de venturas en son nou estat y una interminable lluna de mel.

— — —
O, y van mil.

Durant aquets días de plujas hem pogut observar un altra fácies del carrer de Germá, la qual nos ha fet comprendre que, además d' un foc de malalties infecciosas, es també aquell femer un conreu de dolors reumátichs, ja que la porqueria apilonada en lo *solar en venta* fa una vessant que tira en mitj del carrer l' aygua, havent d' afrontar los transeunts los perills de nadar si passen pel carrer ó d' enfangarse fins al genoll si 's fican en lo depòsit de escombrerías.

— — —
Ab molt retrás rebèrem la invitació que s' ha circulat, convidant á la reunió que va tenir diumenge passat á Barcelona en lo carrer de Molas 24, entressol, 1.ª, pera constituhir definitivament l' Associació d' autors dramátichs y aprovar son reglament y votar la junta directiva.

— — —
També ab molt retrás rebèrem la invitació per assistir á la vetllada literaria-musical, que va celebrar lo día 2 de Febrer l' agrupació catalanista *Los Segadors* de Sàns.

No obstant agraphim la deferencia.

— — —
Divendres passat festivat de la Purificació de Nostra Senyora, en lo «Centro de Católicos» tingué lloch la primera funció d' aquesta nova y cur-

ta serie. Se posá en escena una comedia en dos actes y una zarzuela en un. *¡Artistas...!* fou la primera, despenyada ab bastant bon acert per quants hi prenian part. Cumpliren una mica més qu' els altres, son comés, los senyors Illa, Darnaculleta y Sala.

Per últim la zarzuela *L' Allotjat*, dirigida pel jove Carbonell y despenyada pels aficionats senyors Ridaura, Casas, Darnaculleta, Estorch y Roca; cuasi bé tots estigueren força acertats, (apart raras excepcions) y en particular los senyors Roca y Darnaculleta.

— — —
Per haverse extès lo *dengue* d' una manera alarmant á Sant Feliu de Pallarols y per aquells pobles vehins, ha tingut d' aplassarse pera 'l diumengè 18 l' acte de propaganda catalanista que hi volian celebrar diumenge vinen las agrupacions d' aquesta vila.

— — —
Cada día va extenense lo *dengue* en nostra vila, encare que no d' una manera alarmant.

— — —
Se 'ns diu qu' en lo reduh't poble de La Sella son tants los cassos de *dengue* que s' hi registran, que han arribat haverhi quinze [morts en un dia y que en una setmana s' ha administrat lo viátich á més de 27 malalts.

— — —
Hem rebut la novela titulada, *La familia Asparó*, de la distingida escriptora Dolors Moncerdá de Maciá. Li agraphim moltíssim y 'n donarém compte quan la haguém llegida.

— — —
Interessantíssim es lo número 45 de nostre estimat company de causa, *La Creu del Montseny*, que 'l dedica al més gran dels filosos catalans y glorios mártir de Christo, lo Beato

Ramon Llull; lo text qu' es de lo més triat, lo firman els reputats literats Mossen Salvador Bové, lo malaguanyat Aguiló, Pere M. Bordoy, Jaume Boloix, Ramon N. Comas, Jacinto Verdaguer, Jaume Valls Pbre., Bernat Duran, Font y Sagué, Joseph Parada, G. Rosselló, Joseph Ramon de Luarco y Valeri Serra y Boldú.

Hem rebut *Lo Nostre Temps*, que conté un text variat y escullit.

Queda establert lo cambi.

S' ha posat á la venda, formant un opúscol de 45 planas, la conferencia que l' intrépit espeleòlech En Nobert Font y Sagué llegí temps enrera en lo «Centre Excursionista de Catalunya». Se titula 'l trevall *Sota terra*, y comprén la descripció detallada d' una excursió espeleològica á la Baronia d' Aramprunyá. Es interessantíssima la relació dels incidents que acompanyan á aqueixa nova mena d' explotacions á *sota terra*, forma novíssima del excursionisme en nostra terra, primera regió d' Espanya en que s' ha posat en pràctica lo que en las demés nacions fa temps qu' es base de grans estudis y profitosos descobriments. En aqueixos estudis, per un igual, la hidrologia y la geologia hi tenen ample camp d' investigació, y si, com succeheixen en l' autor, la imaginació poètica acompanya á la ciencia, allavors la obra que motiva aquestas ratllas es de las que 's llegeix ab interès creixent á cada plana, per las escenas emocionants què s' hi descriuhen.

Ab l' últim número de *La Atlántida* hem rebut la comedia del Sr. Ferrer y Codina, *No 's pot dir*.

La Diputació Provincial tracta de adquirir pera 'l museo de Girona la

colecció del malaguanyat Francisco Vinyas y Serra. Es un pensament digne de gran aplauso que honrará á dita Corporació.

Sembla que 'l dia 19 de Mars pròxim, festivitat de Sant Joseph, se tracta d' inaugurar la secció del ferrocarril d' Olot á Girona, entre Las Planas y Amer.

Celabrem que resulti certa la noticia.

No podia comensar ab mellor sort la Cambra Agricola del Ampurdá, donchs ens consta qu' en la actualitat son més de quatrecentos socis.

També 'ns consta, que plena del més gran entusiasme, la Junta directiva 's proposa portar á la pràctica una porció de projectes que tenen en estudi, á qual efecte y com antecedents ha reunit gran nombre de datos relatius á altrás associacions que funcionan en l' extranger.

Es digne d' alabansa la veritat ab que dintre de dita Cambra se fa abstracció complerta de tota idea política, siguent d' aixó la mellor proba las oposadas y conegudas opinions de las personas que al devant de la mateixa figuran.

Habent consultat á la Santa Sede lo Primat de Toledo sobre si debian ó no considerarse subsistents en Espanya durant l' actual Any Sant las gracias y facultats de la butlla de la Santa Crusada, se li ha dat en contestació que «Sa Santitat, atesas las especials circunstancias de Espanya y las rahous aduhidas, se habia dignat *ex speciali gratia in exemplum non afferenda*, declarar subsistents en tota sa integritat las gracias y facultats.

LA GUERRA ANGLO-BOER.

Setmanari ilustrat, preu 15 céntims, se ven en casa Joan Homs, Firal 48.

COPS DE BARRETINA.

Parlant de bruixas.

—¡Hola Nicasil! ¿Qué fá la teva mare?

—Bé: sinó quan dorm, ho fá ab los ulls oberts.

—¿Ab los ulls oberts? ¡Com las llebras!

—Com els castellans després de haver aat á un mitin catalanista.

Un carro anava desbocat al entrar al carrer de Sant Rafel.

Una dona:

—¿Senyor Xanxas? no veu que aquest poca vergonya farà un disbarat.

Lo municipal sortint ab la calma que 'ls caracteriza, d' una casilla de consúms:

—*Haver si lo arreplego.*

—¡Peró afanyis! ¿qué fá d' anar tant poch á poch?

—*No cridi senyora: las cosas hechas depresa no salen may bé.*

Passant dos amichs pel carrer de Sant Esteve.

—¡Quin vent més fret!—diu un.

—No es fret.—Respon l' altre.

—¡Que no ho es!

—¡No! ¡Animal!

Un castellá que passava.

—¡*Buenas...*!

Lo Barretinayre.

SECCIÓ RELIGIOSA.

Avuy 8.—S. Joan de Mata fr.

Div. 9.—Sta. Apolonia vg. y mr.

Dis. 10.—Sta. Escolástica vg. y S. Guillém lr.

Dium. 11.—Los set Servents de María frs.—

(I. P.)—*Anima.*

Dill. 12.—Sta. Eulalia vg. y mr.

Dim. 13.—Sts. Benigne mr. y Sta. Catalina de Rizzis vg.

Dimec. 14.—S. Valentí pbre. y el beato Joan B. de la Concepció.

QUARANTA HORAS.—Diumenge conclouen en la iglesia del Inmaculat Cor de María, dilluns passarán en la de la Parroquial.—La exposició de S. D. M. comensa á las cinch.

MERCAT DE OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	17'50	Ptas.
Mastay.	16'00	«
Blat de moro	12'00	«
Fajol.	12'00	«
Mill.	13'00	«
Panis.	13'00	«
Monjetas.	24'00	«
Fabas.	15'00	«
Bessas.	14'00	«
Llubins.	09'00	«
Patatas (carga).	08'00	«
Ous (dotzena).	01'00	«

OLOT.—Imp. de N. Planadevall —1900.

LO POSITIU**AVIS AL PUBLICH**

En l' acreditat establiment de sastrería de

JOAN BELLAPART

situat en los carrers de Sant Esteve, núm. 9, y Sant Tomás 5, d' aquesta vila, s' ha rebut pera la present temporada, una numerosa y variada existencia de CAPAS FETAS desde 'l módich preu de 17'50 á 100 PESSETAS una, y un abundant assortit de géneros del país y extrangers, pera la confecció de TRAJOS A MIDA, qual preu es de 20 PESSETAS en avant.